

12. Szám.

De erős átszán-
ználható lesz. A
Weiser Klára.
a kiadó hivatal.
ált s hat éves
reire érdemes. —

levelei, rendet-
ü gyűrött papi-
tbe.

g.
snay Etel és
kimutatott 480
81 ft 62 kr.,

javára: Rozs-

javára: Rozs-

ak mutatva a

a kegyes ada-
orgó bácsi.

zetőihez.

ez közeledvén,
AP" amaz elő-
óval lejár, szi-
mielőbb meg-
tküldése fenn-

si ára:

frt 40 kr.
frt 80 kr.
frt 60 kr.

nek elküldésére
ányok haszná-
talához, Buda-
athenaeum-épü-

adóhivatala.

Athenaeum-épület.
részv. társulat.

KIS LAP

CZIRÓKA, MIRÓKA. . . (Lásd a 198. lapon.)

XXX. kötet, 13. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. márczius 28-án.

A SZERENCSE UTJA.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

LEK, ki büszke volt, azt sem szeretete, ha érdemtelenül dicsérik. Oszintén megmondta, hogy csak félig az ő érdeme, de még inkább Bertié, a ki meggyőzte, rábeszélte. Az öreg urban valami titkos öröm csillant föl; mintha nagyon meg volna elégedve valamivel. De csak annyit mondott aztán:

— Berti tette? Hm! Jól tette, nagyon jól tette. Szegény embernek kapaszkodni kell, a hogy tud, persze mindig csak becsületes uton. Szerény kezdetből sokra juthat és akkor aztán teheti azt, amire kedve van. Ti szegények vagytok, majd meglátom, mennyire iparkodtok.

Ezt volt módjában látni, mert gyakran ellátogatott a kis lakásba. És amit látott, azzal meg volt elégedve. Elek, ha nem is valami jó kedvvel, de belenyugodott új helyzetébe, sőt mikor szerény kis fizetését haza hozta és átadta Anna néni-nek, bensőleg valami meglelégedést is érzett: nem mondhatják, hogy ő egészen a szegény özvegy asszony terhére esik. Csak egy óhajításuk volt még és ez is teljesült: nem sokára Berti is oda költözött hozzájuk. Megmaradt Gerő bácsi irodájában, de nem lakott többé nála. Maguk sem igen tudták, mikép történt ez, hanem egy napon Morvai tudokra adta, hogy így lesz.

— Oh, azt Gerő bácsi meg nem engedi, szólt Elek.

— Gerő bácsinak nincs többé semmi köze a dologhoz. Tudjátok meg, hogy mátol fogva én vagyok a gyámatyátok, a tied is, Bertié is, Ágnésé is.

Nem tudták, bámuljanak-e vagy örüjének jobban, azt pedig semmikép sem bírták kitalálni, miért és mikép történhetett ez. Pedig igen egyszerűen történt az. Egy napon az öreg Morvai így szólt Gerő bácsihoz:

— Kedves Gerő barátom, én úgy látom, te nem sokat törödtél azzal a két gyámfiaddal. Ha egy kicsit jobban utána láttál volna, a köhalmi jószágot már szépen kiszabadíthattad volna az adósságból s a szegény fiuknak volna valamijök. Hanem persze a magad dolgát sem viszed jól. Ezért tehát mondok valamit. Mióta szegény Dénes barátunk meghalt, te vagy egyedüli gyámja a fiuknak. Mondj le erről és rubázd rám a gyámságot, majd én igyekszem segíteni rajtok egy kicsit.

Gerő bácsi majd megpukkadt mérgében, mikor ezt hallotta. Hiszen ebből már világos volt, mennyire megszerette az öreg ur Bertit. Gerő bácsi most már csupa daczból sem akart ráállani; de Morvai nyugodtan mondá:

— No, no, kedves Gerő barátom, ne akaratoskodjál. Tudod, hogy egészen a kezemben vagy: annyi pénzemmél tartozol, hogy ha eszembe jut visszakivánni, mindjárt véged van, koldusbotra jutsz. No, én ezt nem akarom, de te is tedd meg, amire kérlek.

Gerő bácsi belátta, hogy vesztére válnék, ha daczolna, s így mindenbe beleegyezett. Berti tehát átköltözött Anna néniékhez s onnan járt be Gerő bácsi irodájába. Itt roszt dolga volt ugyan, mert Gerő bácsi ugyancsak érezte vele boszuságát. Hanem ezt Berti szívesen el-türte, mert annál boldogabb volt otthon

Anna néni, Elek és Ágnes mellett. Estén-kint tanultak, vagy a néni zongorázott s mikor az öreg Morvai koronként be-benézett hozzájuk, láthatta, milyen tele iparkodással vannak mindnyájan, még Ágnes is, aki szorgalmasan foglalkozott kézi munkával, melyet már meg is fizettek s Anna néni mosolyogva mondá:

— Egy gyermekem sem volt, most van három és ha így iparkodnak tovább, maholnap ők tartanak el engem.

Az öreg ur csak úgy ümmögött, de nem szólt semmit, hanem mikor elment, sokszor ilyenformát dörmögött magában:

— Nem csalódtam... erős lélekkel viselik a szegénységet, dolgoznak és nem elégedetlenkednek... de ki tudja, meddig lesz így... még várni kell... majd meglátjuk... nem hirtelenkedem el a dolgot.

Nem is hirtelenkedett. Tudta ő, mit akar, de először teljesen meg akart győződni, hogy nem fog csalódní. Tehát várt.

Elmult megint egy tél, utána a tavasz és a nyár és újra beköszönt a tél. Anna néniéknél egyformán folyt az élet, csakhogy a fiatalok ugyancsak nőttek.

Egy napon, vagy egy héttel karácsony előtt, Morvai betoppan és így szól Anna nénihez.

— Kérni akarom valamire. Karácsonyra kimegyek falura. Szeretném ha mindnyájan velem jönnének, mert nagyon unalmas egyedül lenni s én szeretem magam körül a fiatalságot. Ugy-e eljönnek?

— Nagy örömünkre volna... de nem tudom, a fiukat elbocsátják-e a gazdáik?

— Azt én majd elintézem. Tehát karácsony reggel pontosan jöjjenek ki a

vasuti állomásra, ott találkozunk, aztán együtt utazunk.

Volt öröm erre a hirre! Egy pár napra kiszabadulnak a városi szűk falak közül, ki a szép természetbe. Milyen pompás lesz!

— Reményilem, fagyni fog keményen, mert én korcsolyázni akarok, mondáBerti.

— Igen, ha lesz hol. Ha olyan szép tó volna ott, mint a mi kőhalmi kerünkben!

Berti azonban bizott benne, hogy a Morvai jószágán is csak lesz valami víz és karácsonyra okvetlenül befagy. Alig várták az indulás napját. Végre megjött s pontosan a kitűzött órára ott voltak a pályaházban. Az öreg Morvai már ott várta őket.

— Jegyeket már váltottam, minden rendben van, csak üljenek be a kocsiába. Magunk leszünk, külön kocsiostályt vettem.

Azon csöppet sem csodálkoztak, hogy az öreg ur így gondoskodik mindenről. Hiszen most az ő vendégei. Berti szerette volna tudni, hova mennek; de Morvai zsebre dugta a jegyeket. A vonat megindult s Elek, Berti és Ágnes az ablaknál gyönyörködve nézték a havas tájat. Nézték, nézték, mignem Elek izgatottan fölkiáltott:

— Oh, hiszen ezt a tájat ismerem... ezen a hegyen sokat jártam... tul rajta fekszik a kőhalmi kastély...

Pár percz mulva állomásra értek, a vonat megállt.

— Itt kiszállunk, szólta Morvai.

Nem maradt idő csodálkozásra, kérdezősködésre, sietni kellett. És a reájok

váró hintókban csakhamar még ismer-
tebb uton kocsiztak több perczig, az-
tán az ősi kőhalmi kastély udvarába
fordultak be s a kastély ajtajából a jó öreg
Veronika asszony könyes szemekkel sie-
tett eléjük.

— Isten hozta! Isten hozta! Oh, csak-
hogyan megint itt vannak az én jó uram
gyermekei!

Elek és Berti
hamarjában
nem tudták, ál-
lmodnak-e vagy
ébrednek, de még Anna
néni és Ágnes
is ámultak, az-
tán mindnyájan
sirtak is, nevet-
tek is örömkö-
ben. Morvai pe-
dig gyönyör-
ködve nézte
őket.

— No's hogy
tetszik a kirán-
dulás? Ráis-
mertetek a szü-
lei hajlékra?
Hanem most
csak be szapo-
rán, mert itt
kint hideg van. Majd lesz még egy kis
mondani valóm.

Mikor elhelyezkedtek, elrendezked-
tek, az öreg ur összehívta őket abba a szo-
bába, mely a fiuk atyjának dolgozó szobája
volt. Meglátszott az öreg ur arcán, hogy
komoly mondani valója van.

— Figyeljenek reám, kezdé. Nem
pusztán ünnepi látogatásra hoztam ide
kegyedet, asszonyom. Itt fog maradni is.
Ez a kastély és a hozzá tartozó jószág
Eleké és Bertié, de annyi adósság volt
rajta, hogy olybá lehetett venni, mintha
a két árvának semmije sem volna. Ez
a szerencsétlenség pedig én általam

érte őket, mert
én adtam rossz
tanácsot az
atyjoknak. Per-
sze, nem rossz
szándékból, azt
hittem, jót tes-
zek. De hát a
legokosabb
ember is téved-
het, én pedig
nem tartom
magamat na-
gyon okos em-
bernek...

— Oh, ked-
ves Morvai bá-
csi, dehogy!...
szólt Berti élén-
ken.

— No, csak
te hagyd el.
Megmutatta jó
atyátok dolga,

hogy akkor biz'én rosszat tanácsoltam. Per-
sze, ha itthon vagyok, tudtam volna segí-
teni, de külföldön jártam sokáig. Mikor
végre megtudtam a dolgot, mindjárt el vol-
tam szánva, hogy segítek, a mennyire lehet.
Csakhogy én nem szeretek ám érdemtelen
emberekkel bajlódni, előbb meg akartam

TAVASZI NAPSUGÁR. (Lásd a 202. lapon.)

győződni, hogy az én meghalt barátom fiai érdemesek-é jobb sorsra.

— És ugy-é meggyőződött? szólt közbe Anna néni.

— Meg. Bertiről mindjárt kezdetben meggyőződtem. Kikérdeztem őt is, másokat is, láttam, hogy nemcsak elszántan viseli szegénységét, hanem szilárdul el volt tökéelve, hogy maga keresi magának a szerencsését. Jó kedvvel dolgozott, türt, nem irigkedett gazdagabbakra, hanem bizott benne, hogy ha iparkodik, tanul és becsületes marad, ő belőle is lehet valami. És ez a szerencse útja. Nem várni másoktól a sült galambot, hanem fáradni jó kedvvel, kitartással, bizva a Gondviselésben. És mert ezt láttam, megszerettem s ezennel tudtára adom, hogy fiammá fogadom.

Mindnyájan könyeztek az örömtől s Bertí oda sietett a jó öreg urhoz és igaz szeretettel megölelte.

— Kedves jó bácsi, nem érdemeltem én ennyi jószágot!

— No no, csak bizd rám. Aztán ne gondold, hogy csupa mulatság lesz az öreg Morvai fiának élete. De nem ám! Öreg vagyok, még pár esztendeig birom a munkát. Szükségem lesz segítségre. Nem fogsz többé visszatérni Gerő bácsihoz, hanem nálam maradsz. Mire felnősz, beletanulsz az én dolgaimba és akkor rád hagyom az egészet. No, nem lesz rossz dolgod, de hiszem, érdemes is leszel a szerencsédre. Most pedig Elekről beszéljünk.

Elek elpirult. Mit mondhat neki ez a jószágos öreg ur?

— Az én Elek barátom, folytatá Morvai, eleinte kissé rossz uton járt, de aztán megtért és több mint egy esztendeje

becsületesen dolgozott. Annál nagyobb érdem, mert hajlamait, kivánságait kellett legyőznie. Ugy-e Bertí fiam, ő is megérdemli a jobb szerencsét? Most már Bertí fiam, együtt határozunk, mert te az én fiam és társam vagy. Tehát tudnod kell, hogy mindazt a sok adósságot, ami a köhalmi kastélyon és jószágon volt, én mind magamhoz váltottam, a köhalmi kastély tulajdonosa nem adósa másnak senkinek, csak nekem... az az nekem és az én Bertí fiamnak. Mi pedig, ugy-e Bertí, eltöröljük az egész adósságot és a szép köhalmi kastélyt és jószágot átengedjük Eleknek, de oly föltétellel, hogy Anna néni lesz a házi asszony és a szép jószágon Elek és Ágnes idővel majd testvérileg osztoznak. Bertinek nincs szüksége semmire, neki elég lesz az öreg Morvai öröksége.

A hányan voltak, körül fogták az öreg Morvait és majd megfojtották a sok öleléstől. De azért mégis a jó öreg volt a legboldogabb.

— Jól van kifőzve, ugy-e? mondá. De magam is ugy akartam. Öreg vagyok, sokat fáradtam, akarom, hogy olyanok legyenek körültem, a kik szeretnek s a kik érdemesek rá, hogy én is szeressem őket. Te, Elek, ezentul itthon maradsz, mint a kastély ura; hozatunk tanítókat, itthon fogsz tanulni ugy mint Ágnes is, Anna néni gondjai alatt. Mi ketten Bertivel visszatérünk a városba, mert mi kereskedők vagyunk, sok a dolgunk minden nap. De pihenni és vigadni majd ide fogunk járni.

Ugy történt. Nem is zavarta többé semmi a boldogságukat. Bertí kérésére jó

barátságban maradtak Gerő bácsiékkel is, kik most ugyancsak röstelték, hogy annyira megvetették a kis rokont és há-lásak iránta, mert a rosztat elfelejtette és csak a jóról emlékezik meg.

CZIRÓKA, MIRÓKA . . .

(Képpel a czimlapon.)

CZIRÓKA, miróka,
Simogasd arczomat —
De huzd be, kis cziczám,
Piroska karmodat.

Simogass, hizelegj,
Töltsd rajtam kedvedet —
Aldom a szép, fehér,
Párnás kis kezedet!

KUTYA-MACSKA BARÁTSÁG.

HOGY az állatok is mily őszinte barát-ságot éreznek egymás iránt, s hogy az a közmondás: »ugy él, mint kutya a macskával« — nem egészen mindig igaz; bizonyítsa ez az én kicsi elbeszélésem.

Két kis lányom kedvence: a hatalmas Buli kutya és a piczi fekete czicza. A világon a legjobb egyetértésben éltek s igazi gyöngédséggel vonzódtak egymáshoz. Együtt háltak, szépen békével egy azon tálból költötték el ebédjüket. — Két lánykám legnagyobb mulatsága az volt, ha őket együtt játszani látták. De kedves is volt nézni, a mint a nagy talpu ügyetlen s esetlenkedő kutya eljátszogatott a finom cziczával; — esetlenül, de azért mindig vigyázva, nehogy megsértse a kisebb játszótársat.

Ez így tartott vagy két hónapon át, amidőn igaz bánatunkra a mi kedves Buli kutyánk beteg lett, s emiatt el kellett zárni.

Csak láttátok volna, ez időtől fogva hogy szontyolodott meg a kis czicza! Olyan

szomorú lett, hogy többé nem játszott, enni sem akart, s folyton a kis vörös házikó ajtajában ült, melyben barátja betegesen elzárva volt.

A napokban egy reggel kieresztém Bulit a szabad légre; — s igazán meg-ható volt látni e két állat határtalan örömét, a mint egymáshoz szaladtak, gyön-géden össze simultak, s egymást nyalo-gatták.

Bulit azonban még el kellett zárni. A kis czicza újra egyedül maradt, s most még sokkalta jobban elbusulta magát. Oh, de mennyire busult! Képzelhettek kis olvasók, mekkora bánat érte két kis lányomat! — tegnap reggel a kis cziczus többé nem evett, — beteg lett, s délre már vége is volt.

Az én gyermekeim erősen azt hiszik, hogy a bánat ölte meg, ami bizony nagyon valószínű. Pedig a Buli már jobban van, s ha kibocsátjuk, tudom keresni fogja kedves kis pajtását.

Csak aztán ő is agyon ne busulja magát.

Hona néni.

RAJTA VESZTET RABLÓ.

(Képekkel a 304. és 205. lapokon.)

MINDEN reggel és délben gondosan ösz-szeszedte Lottika a morzsákat a szegény kis éhezőknek. Ott csiripeltek ezek az ablak előtt, a párkányon keresve a jó kis leány ajándékát. Meg is kapták egész télen át mindennap s mikor kitava-szodott, behallatszott háladatos csicsergé-sök a nyitott ablakon.

Most már a szabadban is találtak itt-ott holmi kis harapni valót, de Lottika még mindig gondoskodott róluk, mert még csak lelegején volt a tavasz. Az öreg Nero, a hü eb, sokszor nézte, a mint Lottika enni ad a kis éhes madaraknak, de egy csöppet sem irigykedett reájok.

— Hadd éljenek az istenadták! gondolá. Nekik is jól esik egy kis eleség. Én is megkapom minden reggel, délben a

magam porcióját... az a pár szem morzsa meg sem kottyanna a torkomban.

Egészen másképp gondolkozott Bibi, a cicza. Nero, a mint egy napon ott üldögélt az ablaknál, sandítva meglátta, hogy Bibi a párkányon settenkedik (Lásd a képet a 204. lapon.) és ravaszul töri a fejét valamiben.

— Ugyan mit akar ez a Bibi? Roszban törheti a fejét. Csak nem irigyli talán a szegény madaraktól azt a kis morzsát? A milyen torkos, kitelik tőle. Csak még rosszabbat ne akarjon! Utóljára bizony még talán magukra a madárkákra leskelődik, zsákmányt akar. No, ez már csunyaság, mikor annyi tejeeskét kapott, hogy a felét sem bírta meginni. És mit mondana a jó kis Lottika, ha veszedelem érné az ő kedves madarait? Már itt kötelességem vigyázni, hogy gonoszság ne történjék.

A cicza nem is gyanította, hogy valaki szemmel tartja és kitalálta az ő gonosz tervét. Mert biz' ő egy kis madárpecsenyére éhezett meg és ravaszul közeledett a madárkákhoz. Mikor már eléggé közel volt, nagyot ugrott és előre örült a jó prédának, — de abból ugyan semmi sem lett.

Epen a mint ugrott, hirtelen kinyult az ablakból Nero és hatalmas fogai közé kapta Bibit, (Lásd a képet a 205. lapon.) a ki azt sem tudta hirtelenében, mi történik vele. A kis madarak elröppentek baj nélkül, Bibi pedig rémülten nyafogta:

— Jaj, mi az, ki az!

Nero haragosan megrázta, aztán beemelte, a szobában letette s így szólt:

— Te gonosz, telhetetlen cicza, hát te a mi jó kis urnőnk kedves madárkáit akarod elpusztítani? Ha még egyszer rajta kaplak, agyon szoritlak irgalom nélkül.

Bibi cicza nem is vadászott többé a Lottika madárkáira.

A PAPAGÁJ VERSENYTÁRSA.

— Természetrizai csevegés. —

(Képel a 200—201. lapokon.)

— Hogy a papagáj érthetőleg ki bír mondani egyes szavakat, sőt egész kis mondatokat, mindnyájan tudjuk. Találhatni ilyen papagájt nálunk is eleget, mert ámbár ez a szép tollu madár messzi idegen országokban, melegebb éghajlat alatt van otthon, megél nagyon szépen nálunk is a fogságban, és ha gazdája foglalkozik vele, hamar megtanul egyes könnyebb szavakat. Sőt van olyan ügyes ficzko is köztök, a kit oktatni sem kell, magától eltanul olyan szavakat, melyeket többször hallott.

Van azonban ebben a papagájnak egy versenytársa, melyet már kevesebben ismernek, pedig legalább is olyan ügyes madár. De ez is messzi idegen országban van otthon és csak nagyon ritkán kerül európai országokba az állatkerbe. És még ott sem tudja mindenki, milyen mulatságos tulajdonsága van ennek a hollóféle madárnak.

Egy ismerősöm, ki sokat utazott, egy ízben meglátogatta egy nagy város állatkertjét s benyitott a madárházba. Mint-hogy kissé meghült, tehát köhögött és nagy boszuságára azt hallotta, hogy valaki csufolkodva utánozza. Körülnézett, hogy megleckéztesse a nevetlen gyerkőcöt, mert azt hitte, csak ilyen követhette el; de hiába nézegetett körül, nem látott senkit, egymaga volt ott.

— Nem lehetett egyéb, mint visszhang, gondoló.

Közeledett a madarak nagy kalitkájához s a mint közelebb lépett, egyik madár illedelmesen köszönt.

— Jó reggelt! Jó reggelt!

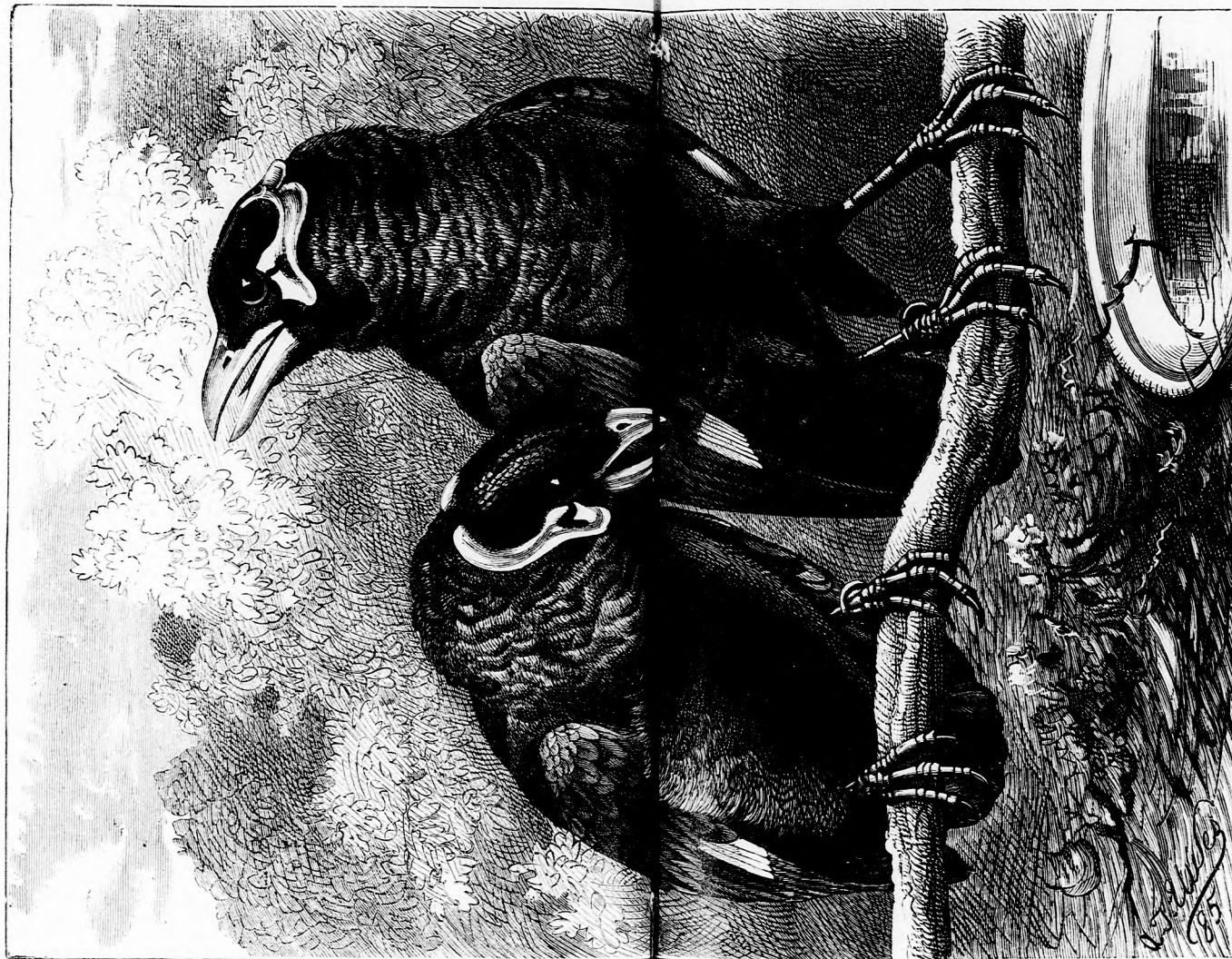
— Oh te kópé, hát te beszélni is tudsz? Akkor bizonyosan te csufoltál az imént.

Ugy is volt, mert egy mina-madár volt ott a kalitkában. A mina pedig nagyon gyorsan eltanul szavakat és egészen tisztán, roppant komolyan megfontolva ejti ki. És nemcsak szavakat tanul meg, hanem mindenféle más hangot is pompásan tud utánozni, úgy hogy sokszor mulatságot, zavart és meglepetést okoz. Azt hiszik, kutya ugat vagy macska nyávog: keresik, kutatják, míg végre kiderül, hogy a mina ugatott, vagy nyávogott. Különösen szereti utánozni a gyermeksírást, úgy hogy akárki elhíhetné, hogy csakugyan kis baba sír valahol a sarokban.

Utánzási képességét, úgy látszik, a maga mulatságára használja. Ha elmondott egy pár szót: »Jó reggelt«, »Isten veled«,

»Köszönöm« és efféléket, mindjárt közbeszur olyan köhögést, mintha valami szörnyen meghült embert kinezna ilyen beteg-

ség. Aztán hirtelen rikácsoló nevetésre fakad. Így legalább nem kell félni, hogy baja van. Csak pajkoskodik, mintha tudná,

hogy ezzel mulattatja a nézőket. De néha meg szinte gorombáskodik velök, eltanulva ápolójától a nem neki szánt szavakat.

Egyik látogató, a mint belépett, ezt hallotta:

— Ki vagy te? Zárd be az ajtót!

vakra. Csakhogy nem tudta, ki szól hozzá ilyen illetlenül, mert az ör messze a tulsó sarokban állt, a hang nem onnan hallatszott. A mint a madarakhoz közeledett, a mina udvariasan köszönt: »Jó reggelt!« Az öreg ur nagyott nevetett, a bolondos madár utánozta s vigan voltak mind a ketten.

A mina hazája Ázsia déli része, hol eléggé közönséges madár. Nem nagyon vad, nem is félénk, sőt jobban szeret a házak közelében tartózkodni, mint az erdőben. Kisebb csapatokban él együtt, nagyon szereti a rizst és bizalmasan sétálgat a házak előtt, keresve egy kis hulladékot, járás közben nagyokat bölingatva a fejével. Vad állapotban is sokszor nagyon mulatságos: nyaka tollát fölborzolja, szörnyű módon készülődik, mintha valami nagy dolgot akarna véghez vinni, aztán károg, rikácsol egyet és szép csöndesen tovább sétál.

Mint mondtam, kisebb csapatokban él együtt, de ezek a csapatok aztán nem igen élnek egymással jó barátságban. Mindegyik

A látogató, ki előkelő öreg ur volt, ugyancsak megharagudott és szeretett volna keményen felelni a goromba sza-

külön-külön keresi eleségét s ha találkoznak, gyakran nagy háboru tör ki. Rendesen csak egy-egy vitéz kezdi min-

denik csapatból. A földre ereszkednek le s ott vivják a párbajt, szárnyaikkal, karmaikkal, csőrükkel vagdalkozva, majd pedig dühösen hempergetik egymást a földön, mérgesen és teljes erejükkel rikácsolva. A vitéz tusakodást a többi pajtások nem tudják sokáig nyugodtan nézni és egyik oldalról is, másikról is sietnek segítségül, amiből persze általános nagy csata támad. Véresre tépik egymást, néha annyira megsebesül egyik-másik, hogy föl sem bir többé repülni s mikor néhányan már fájdalmasan visitanak, akkor a többiek hirtelen megelégedik a viadalt és mindenik csapat más-más irányban odább száll.

Ha valaki megijeszti őket, gyorsan menekülnek és röptükben iszonyatos káromgást, rikácsolást visznek végbe. De ha nem félnek, elég kellemes hangon szólalnak meg.

Fészket csöndes helyen az erdőben raknak, de nem valami gondosan építik, csak úgy sebtében összehányják. Kicsinyeiket azonban nagy szeretettel ápolják és nevelik föl.

TAVASZI NAPSUGÁR.

(Képpel a 196 lapon.)

KISÜTÖTT a nap világa,
Gyenge füre, kis virágra;
Ráereszti arany fényét
Arany haju Juliskára.

Ne fesszítsd ki az ernyőcskéd,
Hisz még nem ér nyári hőség;
Életkeltő sugár alatt
Meglásd milyen nagyra nőlsz még!

A BECSÜLETESÉG JUTALMA.

EL nem mulaszthatom, hogy ezen való és tanulságos kis történetet Forgó bácsival — illetve az én kedves olvasó társaimmal — ne közöljem.

Kedves atyám néhány barátjával valamelyik dunaparti kávéházban ült, midőn egy hét éves gyufaárus fiucska jött be és gyufáit kínálhatta. Kedves atyám vett is tőle egy doboz gyufát és kifizette az árát, mely két krajczárból állt. Midőn a zsebébe nyult, nem vette észre, hogy a két krajczár között egy hatoska is oda lapult, úgy adta a gyermeknek. A kis fiu persze megköszönte a két krajczárt és elment.

Kedves atyám már a dologról egészen megfeledkezett. Egyszerre csak azon veszi észre magát, hogy a kis gyufaárus ismét mellette termett és alázatosan elmondá, hogy már jó darabot ment a Dunasoron, midőn eszébe jutott, hogy jó volna megolvasni a pénzét, valjon mennyit keresett. Hát látja, hogy egy ezüst tizeske is van a rézpénze közt, holott, midőn ő a kávéházba bement gyufáit kínálgatni, csak rézpénze volt.

— A kávéházban pedig — folytatá — csak a nagyságos ur vásárolt gyufát s midőn kifizette, nem vehette észre, hogy a két krajczár között egy hatos is volt; tehát vagyok bátor vissza adni, mert nem engem illett.

Kedves atyámat nagyon meghatotta a kis fiu becsületessége és neki adta jutalmul a hatost. A mint a többi urak ezen esetet látták és hallották, magukhoz hívták s néhány nemes szíví ur szintén megajándékozta.

Kedves Forgó bácsi nagy örömet szerezne nékem, ha ezen kis esetet a »Kis Lapban« közölné.

Pariss Rózsika.

CSIRIPI JANKÓ UJABB ÉLMÉNYEI.

Elmeséli Ida néni.

Jó öreg nap megszánta már szenvedéseinket és melegen sütné; de az a gonosz szél mindent elront, a hidegnek nem akar vége lenni. Nekem ugyan nem ártott a hideg, de annál többet szegény barátomnak, a kis tengelicznek.

Pedig mi mindent követtem el, hogy megvédjem a tél szigora ellen! Magamhoz vettem téli szállásomra, egy takaros, meleg pehellyel kibélelt fecskéfészekbe, melynek gazdája télen Szerecsenországban fogdos legyeket. Arról is gondoskodtam, hogy meg legyen mindennapi eledele — már a mennyire télen kitelik — mégis beteg lett szegény. Egy reggel nem bírt velem kirepülni a fészekből. Lábacskáit görcs huzta össze, szeme bágyadt és hangja oly rekedt volt, hogy alig lehetett szavát érteni. Egészen kétségbe estem, mikor e szomorú állapotban láttam.

— Liczém, liczém, tengeliczém, mondám, mi a bajod? Szólj, kis pajtásom!

— Mindenem fáj, felelé; elhagyott az erőm végkép, meg fogok halni.

— Dehogy halsz meg, ráérsz még te arra! Jer velem, biztatám, nézd csak, nézd, kisütött a nap, meggyógyulsz meleg sugarától, eledelt is találunk bőven, próbálj csak röpülni aranyos művészem!

— Hiába minden, válaszolt szomorúan, nem mozdulhatok. De te ne törődjél velem, röpülj ki és hagyj itt engem.

Láttam, hogy itt gyors segítség szükséges, azért tüstént elröpültem a

esonka toronyba doktor Csuviához. Haragszik ránk verebekre az öreg fülesbagoly, mert sokszor megezibáljuk borzas tollát és másképp is boszantjuk nappal, mikor nem lát és nem bánthat senkit; de barátom kedvéért felkerestem őt odujában *egymagam!*

— Doktor ur, mondám egész alázattal, adjon tanácsot, segítsen. . . .

— Beteg vagy, te haszontalan? No annak örülök.

— Köszönöm szíves jóindulatát, de én magam olyan egészséges vagyok, mint a makk. Hanem másnak kell ám az orvos.

És elmondtam neki tengeliczém baját, egész pontosan leirtam a betegségét. A tudós madár fejét csóválta elbeszélésem alatt.

— No's, Csiripi, mondá aztán, megérdemelnéd, hogy veszni hagyjam barátodat, de könyörülök rajta, hátha meggyógyul és még a karmaimba kerül vacsorának? Hanem mit adsz, ha oly szert mondok, mely által tengeliczéd meggyógyul?

— Nem adhatok semmit, mondám, szegény legény vagyok; hanem megsugom, hol található a legkövérebb egereket, olyan nagyokat, mint egy patkány.

— Az is jó, felelt a bagoly. Most pedig figyelj ide. Barátodnak meleg hajlékra és jó táplálékra van szüksége.

— Azt doktor nélkül is tudom, mormogám.

— Hallgass! rivalt rám, most én beszélek! Vidd el barátodat az emberek-

hez, tán valaki befogadja, és akkor megvan mentve. Most pedig mondd meg, hol vannak azok a kövér egerek?

— A nagy templom bádofedelén, kiáltottam a fülébe és azzal gyorsan elrepültem.

Tervem kész volt. Odaviszem pajtásomat Rózsikához, ott majd a legjobb ápolásban részesül.

Tengeliczém nem akart eleinte halni erről; félt, hogy rab marad, de én megnyugtattam. Rózsika tavaly is egész

télen tartott szobájában egy kis vörösbegyét és tavaszkor szabadon bocsátotta. Végre sikerült őt rábeszelnem, nagy nehezen kijött a fészekből, és oda repültünk Rózsika ablakához. Én csőrömmel megkopogtattam az ablaktáblát, a kis leány gyorsan kinyitotta és beröpültünk a szobába, azaz hogy csak én magam röpültem, mert barátom össze rogyott, őt Rózsika vitte be.

Volt is öröme a kis leánynak! Összehívta az egész házat, puha meleg kacsói-

... A PÁRKÁNYON SETTENKEDIK. (Lásd a 199. lapon.)

val melengette szerencsétlen barátomat, hozott neki tejbe áztatott zsemlyét, cukrot, sárgarépát és tudja Isten még mit. Lassankint megjött az étvágya, és a mint jól átmelegedett, egész magához tért. Én is észrevettem, hogy az éhség majd kilyukasztja gyomromat és hamarjában megettem a kalitkában ugráló kanárimadár reggelijét.

— Ugy-é megengeded mamácskám, kéré Rózsika mamáját, hogy a tengeliczét

itt tartsam, míg eljön a tavasz, aztán szabadon bocsátom?

A mama szívesen megengedte. Oda tették a vendéget a kanárihoz a kalitkába. Ekkor végre engem is észre vettek.

— Ni, itt a veréb, a ki idehozta! Ez a tengelicz barátja, szólt Rózsika mamája — adjunk ennek is reggelit.

Kását, kendermagot és morzsát szórtak az asztalra és én bizony nem vártam, hogy kétszer kínálgassanak, hanem hozzá-

láttam. Bufelegtésül úgy megtöltöttem a begyemet, hogy alig birtam lélekzetet venni. Aztán elbucsztam barátomtól és a nyitott ablakon kiröpültem a szabadba.

Jaj de busultam egész nap! Hiába vigasztaltak verébtársaim, olyan szomorú voltam, mint egy árva gerlicze.

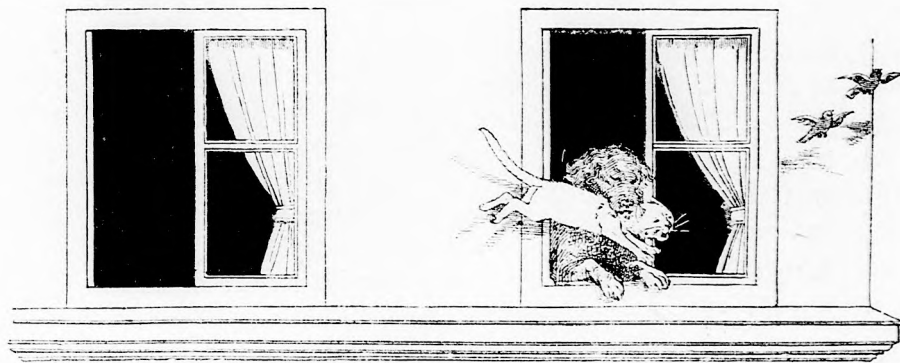
De nem szakadtam el egészen barátomtól. Mindennap meglátogatom őt, ha csak néhány perczre is, ő pedig mindig félre tesz valami csemegét számomra.

Nincs most már semmi baja, erős, egészséges, és az énekben pompásan halad.

A kanárinak minden művészi fogását elleste; tudom bámulják majd az erdő madarai a nyáron, ha egyszer hangversenyt ad.

*

Nemrég ott ülök a háztetőn és lenézek egy csunya, elhagyott piszkos sikkatorba. Arra jön egy suhancz nagy bottal

... FOGAI KÖZÉ KAPTA. (Lásd a 199. lapon.)

a kezében; de a bot vége olyan volt, mint egy csiptető; megáll velem szemközt egy rácsosított ablaknál, bedugja hosszú botját és nini mit huz ki? — egy piros, tulipiros almát! Aztán még egyet, aztán kettőt, azzal tovább ment. Hát mi van ott? gondolám, talán kert, hol most télen ilyen alma terem? Azt már meg kell néz-nem! Oda röpködök, hát látom, hogy a rácsosított mögött egy ablaktábla ki van törve, azon keresztül egy szobába jutok, hol alma, körte szépen sorjába van kirakva mint a

piacson; zsákban dió, a falakról hagymakoszoruk lógnak le, a fiókokban kása, bab, borsó, szóval, a hova a szem látott, ennivaló mindenütt. De ami legszebb és legjobb volt: egy sarokban léceken finom szőlő függött, góhér, rózsaszínű dinka, muskotály, csupa pompás fajták. Ezt én nem bírom magam megenni. Kirepültem társaimhoz lélekszakadva és elkiáltottam magam: »Utánnam fiuk — szüret!«

Egy pillanat alatt megtelt a szoba, és javában szüreteltünk, mint akár csak

őszkor. Tisztára szedtük le a fürtöket, csak a penészes bogyókat hagytuk rajtok.

Aztán az én okos Fityfirty ángyikám újabb jó csemegét fedezett föl. Cseresznye is volt ott, az ám, de üvegekben, melyeket felől erős papirossal kötöttek volt be. De segítettünk ám magunkon, ledobtuk az üveget, és így hozzáférhettünk a kedvencz csemegéhez. Milyen jó volt! Édes lében uszkált a ropogós viasz cseresznye, attól olyan lett mint a csukor. El is fogyasztottunk belőle jó sokat.

Falatozás közben azonban eszembe jutott, hogy jó lesz végett vetni ennek a mulatságnak, mert ha bejön hirtelen valaki, nem menekülhetünk mindnyájan egyszerre, a kis ablaktáblán.

Mondtam társaimnak, hogy a legkisebb zajra futamodjunk meg, de hiába intettem őket.

Ugy belemélyedtek a csemegezésbe, hogy észre sem vették mikor az ajtóban kules nyikorgott. Én gyorsan kirepültem — a többi ott maradt. Volt aztán csata! Kiáltozás, csicsergés, szárnycsattogás — egész fülhasító sívajkodás. Aggódva gondoltam társaim sorsára, mit művel velök a boszuvágyó gazdaasszony, kinek éleskamrájában oly pusztitást vittünk véghez! De ő jobb volt, mint képzeltem; kis idő múlva megjelentek pajtásaim, vörös bóbitával mindnyájan; büntetésül pirossal befestették fejüket, hogy czimeres tolvajok legyenek. Szégyenlették nagyon ez új fejdísz, mert a többiek szörnyen kinevették; de nem busultak sokáig.

— Majd lemossa az eső, vigasztalta magát Csipcsip koma, ha nem az első —

zápor hát a második; csakhogy életünkkel nem lakoltunk vigyázatlanságunkért!

*

Szépen megjárták Rontó Pál és Vad Laczi:

A két híres madarásznak egy-időre bizonyosan nincs kedve madarat fogni. Attól tartok azonban, hogy a leczke nem volt elég erős; — csakhamar elfelejtik, és ismét a régié lesznek.

Ünnep lehetett, mert zugtak a harangok és az emberek a templomba siettek. Erzsók asszony sem árult a piacon, hanem büszkén lépdegélt ünneplő ruhájában végig az utcán. Sárga színű téli nagy kendő fedte széles nagy vállait, és messziről olyannak látszott, mint egy guruló napraforgóvirág. Szemközt vele jött Rontó Pál, egy csomó lépvesszővel a kezében, ő nem akart templomba menni, hanem madarászni.

Amint Erzsók asszony mellett elhaladt a rosz csont, az a bolond ötlete támadt, hogy a viritó sárga kendőn a piszkos lépvesszővel végig húzzon egyet; de alig érintette meg, odaragadt az egész csomó. Le akarta rántani a vesszőket, de a ránczígálásra Erzsók asszony visszafordult és meglátta mi történt. Annyi szint játszott az arca, mint egy haragos pulyka pötyögője, erős kézzel megragadta a vásott Palit és — csitt — csatt! amugy igazában elpüfölte. De ezzel még nem elégedett meg a dühös kofa. Fülénél fogva haza czipelte szüleihez, és ott olyan lármát csapott, hogy Pali mamája kénytelen volt az örökre elcsufított, tönkretett kendő árát kifizetni, atyja pedig a sarokból elővette a vastag nád-pálczát és kiporolta vele a Pali nad-

khogy életünkkel
nságunkért!

ontó Pál és Vad

sznak egy-időre
madarat fogni.
gy a leczke nem
mar elfelejtik, és

rt zugtak a ha-
templomba siet-
árult a piacon,

ünneplő ruhá-
Sárga színű téli
nagy vállait, és
zott, mint egy
emközt vele jött
ovesszövel a ke-
mba menni, ha-

y mellett elha-
lond ötlete tá-
endőn a piszkos
egyed; de alig
az egész csomó.
öket, de a rán-
visszafordult és
szint játszott az
lyka pötyögője,
sott Palit és —
ában elpüfölte.
t meg a dühös
cipelte szü-
t csapott, hogy
olt az örökre
ó árát kifizetni,
vette a vastag
e a Pali nad-

rágját, ígérve hogy még kétszer annyit
kap, ha madarászni próbál.

Vad Laczi is fölhasználta az ünne-
napot, mikor nem kellett iskolába mennie,
hogy a szegény kiéhezett madárkákat
törbe ejtse. Ebben segédje is volt egy
csíz, a ki hivogatta, csalogatta szabad
madártársait. Most is sietett a rosz fiu a
város végén levő epreskertbe, kalitkában
vitte az áruló csízt. Utközben egy pajtásá-
val találkozott, a ki éppen oly jó fajta fiu.

— Hallod-e Laczi, add el nekem ezt
a csízt?

— Dehogy adnám el, száz madarat
fogtam már vele!

— Adok érte husz krajczárt.

— Még egy forintért sem adom, vá-
laszolt Laczi.

— Egy tollkést, és egy kis márvány-
golyót is adok, ígérte a másik.

— Nem, nem eladó, felelt büszkén
Laczi, és tovább ment.

Künn az epreskertben aztán letette
a csízt — és szépen elrendezte a lépvesz-
zőket. Aztán elbujt és várta a jó szeren-
csét. Jött is madár a csíz csalogatására,
hanem ezt nem köszönte meg egyik sem.
Egy nagy héja lecsapott, a könnyű kalit-
kát felkapta és vitte magával, Isten tudja
hova. Laczi ordított, haját tépte, fenye-
gette öklével a rablót, mindhiába: csíz és
kalitka odaveszett. De a java csak ezután
következett. Mikor haza jött, mivel az
ebédétől elkészt, egy falat ételt sem ka-
pott, azonfelül még a sötét kamarába zár-
ták, hol az egész délutánt kellett töltenie,
míg testvérei jól mulattak. De a büntetés-
nél még jobban fájt neki az, hogy társai
jót nevettek kalandján. Kivált az, ki a csízt

meg akarta venni, mindig boszantotta őt,
kérdzvéen:

— Nos Laczi, ide adod a páratlan
csízt egy forintért?

REJTVÉNY.

Négy tagommal, tizenegy betűmmel,
Egy szükséges tárgyat nevezek el.
Másik nélkül első részem
Használhatóvá nem lézsen.
Különben az ígás állat
Nem bánja, ha soh'se láthat.
Három betűm teszi elül,
Mít ember, ha nem áll, sem ül.
Harmadikhoz kettőt teszünk
S omlott épületet lelünk.
Következik ismét három,
S megvan egy fiu barátom.
Négy végsőbe rejtezkedve —
Nem tudod ki van megette.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXX. köt. 11-ik
számában közölt rimes feladvány meg-
fejtése:

ment be, harisnyába, bon-bon van, négyet,
nesz, döbben, illet, kapaszkodik, czukrot.

Helyesen fejtették meg: Horváth
Irénn, Redlich Ella, Telegdy Géza (hiányosan),
Tigermann Margit és Nándor, b. Vay Zetti,
Margit és Ella, Latkóczy Etelka (részben), Hirsch
Malvin (hiányosan), Hertz Berta, Ilka, Aranka
és Sári, Grünwald Olga (hiányosan), Stern Alfréd
(hiányosan), Benke György, Merza testvérek,
Kopeczek János (hiányosan), Ney Irma és Lóvin-
ger Jenny (hiányosan.), Mailáth Erzsike és Flóra.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Soós Menyus. Jeles német mese írók: Gel-
lert, Pfeffel, Langbein s Gleim is. A német Lafon-
taine nem meséket, hanem regényeket írt. A jeles
meseköltő a francia Lefontaine, s mellette még
Florian és Lachaubaudie. — **Wagner Valeria.**
Gyermek a nevével ne üzzön maskarát. Játékban
helyén van, de a közlésben való érintkezésre
nem alkalmas. A te kis rejtvényed nagyon is
könnyű. Írásod megítélésénél szükséges tudnom
korodat. — **Keczer Stefánia.** Nem kinézerek,
de két szorgalmas szegény fucska részére gyűj-
töm a levélbelyegeket. — **Hellenbronth Béla.**

Leveledet s a benne közlött adatokat örvendő tudomásul veszem. — **Szapáry Ilma és Emike.** A küldeményt köszönettel vettem. — **Szabó Elvira.** »*Forgó bácsi színháza*« megjelent egy diszes kötetben. Megrendelhető az Eggenberger féle (Hofmann és Molnár) kiadók vagy bármely hiteles könyvkereskedő által. — **Szegheő Pali.** A »*Kis Lap*« bekötési tábláját diszes munkában és jutányos áron szolgáltatja *Hirhäger Károly* akad. könyvkötő. — **K. G.** Az aggodalom tisztán csak a hiányos *formára* vonatkozott. A gyöngéd és kedves tartalom nagyon tetszett. — **Kövér Miklós.** Némi átdolgozással meg fog jelenni. — **Modor Tercsi.** Vettem és meg fogom vizsgálni. — **Mokry Olga.** Ügyes leveledet köszönöm, élvezettel is olvastam. De arra, amit kérsz, nem vállalkozhatom. Irj a testvéred emléklapjába bármit, annak, mert a *magadé*, több értéke lesz, bár ha nem szeded is versekbe, mint akármilyen más *idegen* terméknek. Leveledből következtetve, te erre már képes vagy. Kicsit meríts a fejedből, sokat a szivedből: s meglesz. — **Mandl Géza.** Magad fogod legjobban tudni: megérdemletted-e? — **Zsigárdy Laci, Kaufmann Róbert.** Szívesen fogadlak a »*Kis Lap*« nagy körébe titeket is. Nesztit, Vilrát üdvözlöm. — **Grünwald Olga.** Kérésedet figyelembe vettem s elintézés végett át is szolgáltatam a kiadó hivatalnak. — **Sebők Dani.** Vesztettél. A könyvnyomda feltalálójának neve Gutenberg *egy* t-vel. — **Stauber Berta.** Bártan megszólíthatnál volna. — **Rodriguez Pista.** Kérem a szabatos czímet. — **Ney Irma.** Már hogy ne tartanának eszébe (ugy nevezett: »aufwärterben«) bonbont? Én többnyire így láttam, s ha meglátogatsz lakásomban, ilyenből is kinállak meg. — **Rózsa Ilonka.** Az ügyedet elintéztem s reménylem, megelégedésedre. Levelkedet örömmel olvastam. Kedves szüleidet szívesen üdvözlöm. — **Tersánszky Szidike.** A rajz igazán ügyes, a rejtvények szerkezete igen elmés. Ha ugy az mint emez egészen a te munkád, akkor túlhaladtad korodat, még ha 12 éves vagy is. — **Szajbely Stefike.** Jó kis tréfa, melyet szívesen közlök. — **Kubinyi Irén.** Az öcsike megjelenését én is üdvözlöm. Nagyon nőjön. »Cyrus« lovacskán kellemes játékot kívánok. Versed a közlésre ugyan még nem alkalmas, de némelyik sorát sikerültnek találok. — **Gottheim Mariska.** Az 1000 levélbélyegért ugyanannyi köszönetet mondok. — **Karner Ella.** Sajnálkozva veszem tudomásul, hogy bizalmammal visszaéltek. Az »*Ami kutya*« története már megjelent a dresdai »*Kindlerlaube*« 1883. évi folyam 21. kötetének 2-ik (jan. 1-én) füzetének 42. lapján. Köszönöm, hogy nyomra vezettél. — **Madosány Gyula.** Örömmel látlak Sáríkával a »*Kis Lap*« szerkesztőségében minden pénteken a déli órákban. Csak jójjetek mentül előbb. Hogy történhetett az, hogy a ti kis paesir-

tatok kitorpte az ablakot és ugy szabadult el? Hiszen ez akkora munka, hogy erős ember-fej is megsínli. hát még egy madárkéé? — **Pfeifer Béla.** Utána járok s a nyert választ közölni fogom veled. — **I. Zsg.** Zsigának szerzeménye szabatos, korához képest számot is tesz; s ha a »*Kis Lap*« még közölné zenedarabokat, mint évekkkel ezelőtt, e művecskét ki is adnám. A zenei közleményeket azonban több rendbeli kérés következtében szüntettem meg. Ez azonban a tovább fejlesztésben, illetve tovább fejlődésben ne csüggesse sem Zsigát, sem szüleit. — *Több rendbeli rejtvényt, elbeszélést stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: Hatvani Deutsch Laczi 50 kr.

*

Tihanyi Miklós árvái javára: Hatvani Deutsch Laczi 50 kr.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »Nemzet« czimű napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!
Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre 1 frt 40 kr.
Félévre 2 frt 80 kr.
Egész évre 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.